

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 91.

Tredie Session.

34te Møde.

Mandagen den 1ste December.

(Fortf.)

Krieger (fortfat): Begge Punkter ere fremhævede, det sidste fremhævet fremfor Alt i det Land, hvor i 1823 de Provindstalsstænder bleve indstiftede, som siden overførtes til Danmark, skjøndt ingenkunde just i den Provindstankes Aand, som havde heisset i Organisationen i Preussen. I Preussen blev i sin Tid i de Forhandlinger, som gif forud for Provindstalsstænderne, af een af de dygtigste tydske Statsmænd udtalt, at Provindstalsstænderne ikke kunde tænkes at virke heldigt, dersom de kunde udtale sig „om almindelige Rigsanliggender fra et andet Standpunkt, end det provindstalle“. Det blev udtalt, at Regjeringen vilde komme i „en Labyrinth af Forlegenheder“, dersom den skabte en sliq Provindsrepræsentation med Skik af Statsrepræsentation, til hvis Udtalelser Regjeringen dog ikke kunde tage Hensyn, hvis den ellers vilde opfylde sin Pligt, at sørge for Rigets almindelige Lary, men som dog traadte frem med Skik af en offentlig Magt, fordi de høiere Staten repræsenterende Organer savnedes, som skulde trykke Provindsrepræsentationen ned til det, den skulde være. I Danmark ændrede man ikke sliqe Betragtninger, men indførte raadgivende Provindstalsstænder i Holsteen, i Slesvig, og man oversfar Kongeriget Danmark i to Stykker, som i Gjærningen vare meget langt fra at være Provindser. Selve Stænderlovgivningen indrettedes paa en saadan Maade, at Kongen, skjøndt han i Formen beholdt sin absolute Magt, dog ikke erholdt de Garantier for Regjeringens Indflydelse paa Stænderforsamlingen, der end ikke kunne savnes der, hvor

Stænderne blot ere raadgivende. Kongen kunde f. Ex. efter Lovens Ord ikke opløse Provindstalsstænderne, de Valg, der vare truffene for 6 Aar, skode efter Loven uroffelige; Kongen havde ingen Indflydelse paa Forretningsgangen i Forsamlingen; naar en Stænderforsamling ønskede at fremme de Sager, der laae dem paa Sinde, og ikke vilde fremme de kongelige Forslag, saa sad den fast, den kunde fra sit faste Stæde agitere; Regjeringen kunde ingen Indflydelse have paa den; skjøndt det var indlysende, at en Regjering maatte kunne see sig i den Nødvendighed at udgive Love, som fyldtegjorde Tidens øieblikkelige Krav, uden foregaaende Betænkning fra de i Reglen hvert andet Aar sammentrædende Stænder, saa var der intet Forbehold taget herom i Loven, og det kunde altsaa paa en Maade siges, at naar Kongen opfyldte den Pligt, som Begivenhederne paalagde ham, frænkede han det Ord, som var givet; der udfordredes f. Ex. for at tage en gyldig Beslutning, at $\frac{3}{4}$ af Medlemmerne vare tilstede; der behøvede blot omtrent en Fjerdedeels Fraværelse, og da kunde ingen Beslutning tages. Det er enkelte Punkter, jeg kunde nævne mange af lignende Art. Vil jeg i Særdeleshed tage Hensyn til Institutionens Organisation i Slesvig, da kan jeg vel væsentlig henholde mig til hvad herom er udtalt, af et andet æret Medlem i et tidligere Møde, men jeg vil dog atter minde om, at Sammensætningen af denne Forsamling var indrettet paa en saa besynderlig Maade, at den kun kunde være skiftet til at vildlede Meningen om den slesvigiske Befolknings virkelige Sind og Tanke. Det maa vel erkjendes, at der dengang endnu hos mange Mænd kunde være Strid om, hvorledes den slesvigiske Befolknings virkelige Tanke monne være; der kunde for Mange, som ikke havde havt Leilighed til nærmere at undersøge